

กระแสโลกาภิวัตน์ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย

.....ระพี สาคริก

ระหว่างช่วงไม่กี่ปีมานี้ ในกระแสสังคมไทยมักมีการหยิบยกเอาคำว่า "โลกาภิวัตน์" มากล่าวถึงกันอย่างกว้างขวาง โดยที่นำเชื่อมโยงเข้าไปกับเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งคิดว่าเป็นปัญหา หากแต่ละคนสามารถเข้าถึงสัง-
กรรมของโลกและชีวิตตลอดจนสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่มีเหตุมีผลถึงซึ่งกันและกันน่าจะหวนกลับไปหยั่งรู้ได้ว่า หลัง
จากโลกแยกตัวออกมาจากดวงอาทิตย์และเกิดเป็นดาวพระเคราะห์อีกดวงหนึ่ง แต่ก็ยังคงวนเวียนอยู่ในสุริย -
จักรวาลอีกทั้งหมด เวียนรอบดวงอาทิตย์ จึงทำให้เข้าใจได้ชัดเจนว่า ดวงอาทิตย์มีอิทธิพลกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ
ซึ่งแฝงอยู่ในกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างมีเหตุมีผลสานถึงซึ่งกันและกันของทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเกิดขึ้นในโลกอีกทั้ง
เป็นมาจนถึงทุกวันนี้ และยังคงเชื่อมโยงต่อไปสู่ออนาคตเป็นสังกรรมด้วย

แม้พิจารณา เริ่มจากสิ่งซึ่งปฏุนชนธรรมคาสามารถเห็นได้ใกล้ตัวที่สุดเช่นแสงสว่าง อุดมภูมิ แร่ธาตุต่าง ๆ
รวมถึงแรงดึงดูด ซึ่งแต่ละสิ่งต่างก็มีองค์ประกอบในรายละเอียดเป็นระบบที่สลับซับซ้อน และโดยสังกรรมย่อมมี
ทั้งด้านซึ่งเป็นรูปวัตถุกับด้านที่เป็นนามธรรมพึ่งพากันและกันอยู่บนพื้นฐานธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง

แม้มนุษย์ยุคปัจจุบันจะอวดอ้างว่าสามารถรู้ได้ทุกสิ่งทุกอย่างจนกระทั่งสามารถประดิษฐ์คิดค้นยานพาหนะนำ
สู่ดาวพระเคราะห์ดวงอื่น อีกทั้งสร้างสื่อสู่ระบบสุริยจักรวาลได้ถึงหลายแง่มุม แต่ถ้าหวนกลับมาพิจารณาถึงสังกรรม
ซึ่งเป็นพื้นฐาน โดยมองที่แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงอันสืบเนื่องมาจาก "รากฐานการเกิดของชีวิตมนุษย์แต่ละคน และ-
หยั่งรู้ได้ถึงความจริงน่าจะพบกับเงื่อนไขสำคัญอย่างหนึ่งคือ การที่ชีวิตถือกำเนิดมาโดยใช้ด้านรูปวัตถุเป็นฐานตัว-
เองอีกทั้งเป็นสิ่งซึ่งนำ จึงมีสังกรรมกำหนดให้มนุษย์ไม่อาจหยั่งรู้ถึงอีกด้านหนึ่งซึ่งเป็นนามธรรมได้ง่ายนัก หากก่อ
พฤติกรรมกำหนดวิถีการเปลี่ยนแปลงที่เน้นอิทธิพลด้านรูปวัตถุมาครองไว้ในอุ้งมือตัวเอง ก็ยิ่งส่งผลให้เกิดแนว-
โน้มนำสู่ภาวะสูญเสี่ยทุกสิ่งทุกอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งคงไม่เพียงสิ่งที่ปรากฏอยู่ในกระแสสิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์
เฉพาะด้านซึ่งเป็นรูปวัตถุเท่านั้น หากด้านซึ่งเป็นนามธรรมที่มนุษย์ไม่อาจหยั่งรู้ได้ถึงแต่เป็นพื้นฐานสำคัญที่สุด

อนึ่ง การที่โลกหมุนรอบตัวเองและมีแกนกำหนดเพียงทิศทางเดียว ย่อมทำให้เกิดเงื่อนไขจากส่วนนี้เข้าไป
มีบทบาทร่วมระบบการเปลี่ยนแปลงด้วย หลังจากการเกิดและวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตซึ่งแยกออกเป็นสองด้าน โดย-
ที่ด้านหนึ่งมุ่งสู่อาณาจักรพืช ส่วนอีกด้านหนึ่งมุ่งสู่อาณาจักรสัตว์จนกระทั่งมาถึงมนุษย์ ซึ่งมีทั้งจิตใจและสติปัญญาเป็น
สิ่งกำหนดพฤติกรรม บนพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านรูปลักษณะและทิศทาง หากมองสู่ภาพรวมเท่าที่เป็นมาแล้ว
ทำให้เห็นได้จากความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติว่า รูปแบบชีวิตและพฤติกรรมของมนุษย์เท่าที่ปรากฏเห็นได้ในยุคปัจจุบัน
น่าจะกำลังเข้าสู่โค้งสุดท้ายของวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงอันเป็นที่สุดแล้ว

จากสิ่งซึ่งกล่าวแล้วน่าจะช่วยให้เราแต่ละคนเข้าใจได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของสรรพชีวิตและสิ่งทั้งหลาย
ที่ปรากฏให้สัมผัสได้ในแต่ละยุคสมัย ล้วนสืบทอดเงื่อนไขต่าง ๆ มาจากสุริยจักรวาล กระทั่งมาถึงสิ่งซึ่งปรากฏ-
เปลี่ยนแปลงอยู่ในโลกรวมถึงมนุษย์ และมีเหตุมีผลกำหนดสภาพการเปลี่ยนแปลงของจิตใจมนุษย์อย่างเห็นได้ชัด
หาใช่เพียงกำหนดสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ซึ่งเป็นภาพเฉพาะหน้าและเห็นได้โดยตรง ดังเช่นที่หลายคนมอง-
เห็นและนำมาย้าความสำคัญสู่เยาวชน เช่นที่พบได้ในปัจจุบันเท่านั้น

อนึ่ง เรากลับพบเห็นกันทั่ว ๆ ไปนับแต่อดีตถึงปัจจุบันที่มีการแสดงออกอย่างชัดเจนมาโดยตลอดว่า วิถีการ-
เปลี่ยนแปลงของศาสตร์ต่าง ๆ ซึ่งเน้นพื้นฐานด้านรูปวัตถุ มีแนวโน้มสร้างความเชื่อถือได้อย่างเด่นชัด แต่ศาสตร์
ในด้านที่เป็นนามธรรมซึ่งสามารถหยั่งรู้ได้ถึงจากรากฐานที่อิสระ จะปรากฏแนวโน้มความรู้สึกว่าเชื่อถือไม่ได้ ทั้ง ๆ
ที่โดยสังกรรมแล้ว **ด้านซึ่งเป็นนามธรรมกับด้านที่เป็นรูปวัตถุถือเป็นความจริงร่วมกัน อีกทั้งพึ่งพาซึ่งกันและกันอย่าง
มีเหตุมีผล**

จากสิ่งที่กล่าวแล้ว หากสามารถหยั่งรู้ถึงอย่างลึกซึ้งซึ่งน่าจะเข้าใจได้ว่า **กระแสโลกาภิวัตน์หาใช่ที่จะปรากฏให้เห็น หากเริ่มเกิดขึ้นพร้อมกับการเกิดของโลกเป็นสังขารตั้งแต่มนุษย์ชาติยังไม่ก่อกำเนิด** อีกทั้งมีอิทธิพลกำหนดวิถีสู่การแตกดับของสรรพชีวิตและสิ่งต่าง ๆ ซึ่งปรากฏขึ้นบนพื้นฐานธรรมชาติรวมถึงมนุษย์ด้วย ในด้านที่มองมาจากมนุษย์จึงกล่าวได้ว่า **"ผู้ใดรู้ธรรมซึ่งปรากฏอยู่ในรากฐานตนเอง ผู้นั้นย่อมรู้ได้ถึงความหมายที่แท้จริงของโลกาภิวัตน์ และให้ชีวิตอยู่ร่วมการเปลี่ยนแปลงกับสรรพสิ่งต่าง ๆ อย่างปราศจากทุกข์"**

อนึ่ง หากมองสู่พื้นฐานการเกิดของแต่ละชีวิต-เน้นที่มนุษย์เพื่อหวังให้สามารถเข้าใจได้อย่างแจ่มชัด สิ่งซึ่งเป็นเงื่อนไข ณ จุดเริ่มเกิดของแต่ละชีวิตก็ขึ้นมาจากพื้นฐานด้านรูปวัตถุ เมื่อปรากฏขึ้นแล้วก็ยังมีพัฒนาการด้านรูปวัตถุเป็นสิ่งที่นำหน้า โดยเหตุที่ความจริงจากด้านรากฐานจิตใจเกิดจากผลกระทบซึ่งด้านรูปวัตถุมีโอกาสรับไว้ และใช้ความรู้สึกเป็นสื่อธรรมชาติถ่ายทอดเข้าสู่ส่วนลึก จึงทำให้สมดุลจากด้านรูปวัตถุมีโอกาสและแนวโน้มเหนือกว่าเป็นส่วนใหญ่ แม้แต่ละจุดจะเปลี่ยนแปลงไปเร็วหรือช้ากว่ากัน คงเป็นเรื่องของการกระจายความหลากหลายบนพื้นฐานของช่วง เวลาและโอกาสเท่านั้น

ดังนั้นหากมองด้วยภาพรวมอีกทั้งเห็นได้ทุกด้าน น่าจะพบกับบทสรุปอันควรถือเป็นที่สุดว่า **"ทุกชีวิตและทุกชุมชนซึ่งมีคนอยู่ร่วมกัน น่าจะมีธรรมชาติของวิถีการเปลี่ยนแปลงที่มุ่งสู่จุดจบอันดีเป็นจุดเดียวกันหมด"** ดังนั้นภาพสะท้อนของปัญหาที่มองเห็น ไม่ว่าจะปรากฏเห็นได้จากสิ่งใดและมีรูปลักษณะอย่างไร ล้วนเป็นเพียงความหลากหลายซึ่งปรากฏขึ้นในแต่ละช่วงของการเปลี่ยนแปลง แล้วก็แปรเปลี่ยนไปอย่างต่อเนื่องกันเป็นกระแสเท่านั้น หากแต่แต่ละคนซึ่งดำรงชีวิตอยู่มุ่งใช้โอกาสเพื่อหวังศึกษาวิเคราะห์ค้นหาความจริงย่อมดีเป็นกำไรชีวิตที่ช่วยเสริมสร้างคุณค่ายิ่ง ๆ ขึ้นไปในฐานะที่เกิดมาแล้ว แทนที่จะนำตัวเข้าไปยึดถือเป็นจริงเป็นจังทำให้ชีวิตตนเองต้องตกต่ำลงไปเรื่อย ๆ

มนุษย์แต่ละคนผู้ซึ่งยังคงอยู่ในสภาพที่อาจเรียกว่า**"กลัวตัวเอง"**ต่างหาก ที่นำจิตใจก้าวเข้าไปยึดเอาภาพซึ่งปรากฏหลากหลายที่ผ่านเข้ามาสู่วิถีชีวิตตนเองมาผูกติดไว้ในรากฐานอย่างไม่ยอมปลดปล่อยวาง ทำให้ต้องตกอยู่ในสภาพรับทุกข์ แม้ถึงช่วงซึ่งควรจะต้องไปตามกฎธรรมชาติร่วมกับความรู้สึกที่หยั่งลงลึกซึ่งถึงความสุขแล้ว กลับจำต้องตกอยู่ในสภาพซึ่งเปรียบดุจดาวพระเคราะห์เช่นโลกในด้านรูปวัตถุ ซึ่งยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงแห่งสุริยจักรวาล ทำให้ต้องทุกข์ทรมานต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น จึงใคร่ขอฝากแง่คิดทั้งหมดไว้แก่บุคคลผู้ซึ่งพอจะเข้าใจถึง แทนการนำเอาคำว่า**"โลกาภิวัตน์"**มากล่าวอ้างในเรื่องต่าง ๆ เรื่องแล้วเรื่องเล่าอย่างปราศจากการวิเคราะห์เจาะลงลึกซึ่งให้มองเห็นถึงแก่น

วิถีทางที่น่าจะถือเป็นความหวังให้เข้าถึงได้จริง น่าจะได้แก่การเน้นปฏิบัติจากสิ่งซึ่งแต่ละคนมีความรัก-ความสนใจปรากฏอยู่ในรากฐานตนเองอย่างรู้ถึงคุณค่า และมีความซื่อสัตย์ต่อสิ่งดังกล่าวอย่างมั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเริ่มจากรักความรักความสนใจซึ่งมีต่อเพื่อนมนุษย์บนพื้นฐานสังขารอันได้แก่ความหลากหลายอย่างปราศจากการเลือกพวกเลือกกลุ่ม ไม่ว่าจะใช้สิ่งใดเป็นเครื่องมือสร้างสื่อสัมพันธ์ โดยเฉพาะเริ่มจากสิ่งซึ่งอยู่ใกล้ตัวใกล้ใจแต่ละคนที่เห็นว่าการกำลังเป็นปัญหาซึ่งทำหายนต่อการปฏิบัติเพื่อหวังเรียนรู้ร่วมกัน แล้วการปฏิบัติย่อมสานกระแสถึงได้ทุกเรื่องปรากฏเป็นความจริงในชีวิตประจำวันของแต่ละคน ย่อมนำวิถีสู่ความสำเร็จอย่างป็นธรรมชาติ หากไม่นำใจไปมุ่งมั่นว่าตนจะต้องได้รับความสำเร็จเป็นผลติดตามมา

อนึ่ง หลังจากอ่านบทความนี้แล้วอาจทำให้หลายคนรู้สึกว่า **โลกกำลังจะถึงจุดอันเป็นที่สุดของภาวะสูญเสีย** ถ้าใครคิดเช่นนั้นน่าจะมองย้อนกลับไปตีความได้ว่า ผู้คิดนั้นเองที่รู้สึกว่าตนกำลังจะสูญเสียความต้องการของตนที่กำหนดเอาเองว่าโลกจะต้องเป็นไปอย่างนั้นอย่างโน้นแล้วไม่สมตามที่คาดหวัง หากเข้าถึงสังขารจริงน่าจะหยั่งรู้ได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของโลกกำลังมุ่งเข้าสู่ความสมบูรณ์พร้อมแล้วบนพื้นฐานวัฏจักรหนึ่งเท่านั้น